

Bánosi György

lopott mézes csemegém

érintésed nyáresti szél
halk hárfá-futam dallamod
szelíd vagy mint az őzikék
s szerelmes mint a hajnalok

tavaszi vágyé illatod
csóкод édes mint friss szeder
tenger táncol a szemekben
míg hívogatsz és rejtezel

hitem megszegve loptalak
szégyen sápasztja lelkemet
ám körül leng a tisztaság
ha veled titkon vétkezek

A kétféle állapot

néha napokra elvesztem magam
besötétedik a hajam
tompá zajjára mosódik
az időtlen hömpölygés
és sodródok mint betekozódott ostoros
a szélben

aztán ülök
egy ezüst-remegésű szobában
alakom a tükörben kirajzolódik
a színek kigyulladnak
és feldereng
talán mégis több folyik itt
mint játék

Владимир Высоцкий

А люди всё роптали и роптали

– А те, кто сзади нас, уже едят!..

Им объяснили, чтобы не ругаться:
– Мы просим вас, уйдите, дорогие!
Те, кто едят, ведь это – иностранцы.
А вы, прошу прощенья, кто такие?

Но люди всё роптали и роптали,
Но люди справедливости хотят,
Говорят: – Ну, как же так,
Ну, ёлки-палки, ведь мы и в очереди,
Мы и первыми стояли,
А те, кто сзади нас, уже едят!

Им снова объяснил администратор:
– Я вас прошу, уйдите, дорогие!
Те, кто едят, ведь это – делегаты,
А вы, прошу прощенья, кто такие?

Но люди всё роптали и роптали,
Но люди справедливости хотят,
Говорят: – Ну, как же так,
Ну, ёлки-палки, ну, в конце концов,
Ну, разве так можно, ну, сколько можно, а?..
Ведь мы и в очереди... мы и первыми стояли,
А те, кто сзади нас, – уже едят!

1966

Vlagyimir Viszockij

De az emberek mind csak dúltak-fúltak...*

- Utánunk jöttek, s előttünk esznek!...

Magyarázzák, hogy jobb, ha hazamennek:

- Kérjük, mind távozzanak innen! - mondják,
Azok ott külföldiek, akik esznek, -
És Önök, már elnézést, de kicsodák?

De az emberek mind csak dúltak-fúltak,
Hiszen ők az igazságban hisznek, -
Kérdezik - hát hogy van ez?
Az ördögbe is, mi voltunk itt elsőnek.
Sorban álltunk, ők nem vártak, -
Utánunk jöttek, s előttünk esznek!

Ismétlik újra a helybélieknek:

- Kérjük Önöket, távozzanak! - mondják.
Hisz azok kiküldöttek, akik esznek, —
És Önök, már elnézést, de kicsodák?

De az emberek mind csak dúltak-fúltak,
Hiszen ők az igazságban hisznek, -
Kérdezik - hát hogy van ez?
Az ördögbe is, a mindenségig,
Hogy miket kell még az embernek megérni!
De hát a sorban mi álltunk elsőnek, ők nem vártak, -
Utánunk jöttek, s előttünk esznek!

1966

Viczai Péter fordítása

Владимир Высоцкий

В темноте**

Темнота впереди, положи!
Там стеною – закаты багровые,
Встречный ветер, косые дожди
И дороги, дороги неровные.

Там чужие слова,
Там дурная молва,
Там ненужные встречи случаются.
Там сгорела, пожухла трава
И следы не читаются в темноте ...

Там проверка на прочность – бои,
И туманы, и ветры с прибоями.
Сердце пугает ритмы свои
И стучит с перебоями.

Там чужие слова,
Там дурная молва,
Там ненужные встречи случаются.
Там сгорела, пожухла трава
И следы не читаются в темноте ...

Там и звуки и краски не те,
Только мне выбирать не приходится –
Очень нужен я там, в темноте!
Ничего, распогодится.

Там чужие слова,
Там дурная молва,
Там ненужные встречи случаются.
Там сгорела, пожухла трава
И следы не читаются в темноте ...

1969

* A fordításokat Farkas Tibor lektorálta.

** A verset Viczai Péter és Marosi Lajos fordításában is közöljük.

Vlagyimir Viszockij

A sötét

Várj, ott arra sötétség honol!
Záporosó, a napnyugták vörösek -
Ellenszél, sűrű eső néhol,
És az utak, az utak göröngyösek.

Ott mások a hírek,
Szavak, szóbeszéddek,
Ott minden rosszat sejtet, balul üt ki.
A fű kiégett, színét veszti,
És a nyomokat is rejti -
A sötét...

Ott az embert próbára teszik,
Sűrű köd honol és vad szelek dúlnak,
A szívek is ritmusuk veszti,
Össze-vissza vernek, rúgnak.

Ott mások a hírek,
Szavak, szóbeszéddek,
Ott minden rosszat sejtet, balul üt ki.
A fű kiégett, színét veszti,
És a nyomokat is rejti -
A sötét...

Ott mások a hangok és színek,
De arra visz az utam, nincs választás -
Várnak rám a sötétben - kellek!
De sebaj, lesz még változás.

Ott mások a hírek,
Szavak, szóbeszéddek,
Ott minden rosszat sejtet, balul üt ki.
A fű kiégett, színét veszti,
És a nyomokat is rejti -
A sötét...

1969

Viczai Péter fordítása

Vlagyimir Viszockij

Homályban

Várj, homály van elől, s egyre nő!
Körbezár - ott a nap tüze rőtörös,
Arcba fűj, zuhog ordas eső,
És a sok kusza út rögös.

Ott a szó csupa más,
Ott a hír nyavalyás.
Ott a szembejövő kezéd elveti.
Ott kiszárad a fű meg a sás,
És a mély nyomot is fedi
a homály...

Ott lemérnek a kézitusák,
Meg a köd, meg az északi szél jege.
Szúr a szív, veri tévritmusát,
Kalapál, s ki-kihagy vele.

Ott a szó csupa más,
Ott a hír nyavalyás,
Ott a szembejövő kezéd elveti.
Ott kiszárad a fű meg a sás,
És a mély nyomot is fedi
a homály...

Fura ott az a hang, az a fény,
Ámde nem tudok más utat itt belül -
A homályban ott jól jövök én!
De sebaj, hisz az ég derül.

Ott a szó csupa más,
Ott a hír nyavalyás,
Ott a szembejövő kezéd elveti.
Ott kiszárad a fű meg a sás,
És a mély nyomot is fedi
a homály...

Fordította: Marosi Lajos

Владимир Высоцкий

Vlagyimir Viszockij

Татуировка

Tetoválás

Не делили мы тебя и не ласкали,
А что любили, так это позади.
Я ношу в душе твой светлый образ, Валя,
А Лёша выколол твой образ на груди.

Nem osztotunk rajtad, s becézés nem járta,
És hogy szerettünk, a múltba hull alá.
Én lelkemben hordom vonásaid, Válja,
Ljosa meg mellére tetováltá rá.

И в тот день, когда прощались на вокзале,
Я тебя до гроба помнить обещал,
Я сказал: – Я не забуду в жизни Вали.
– А я тем более, – мне Лёша отвечал.

Aznap, hogy búcsúztunk ott az állomáson,
S megígértem, holtig rád emlékezem,
Azt mondtam: - Míg élek, Válja lesz az álmom.
- Na meg az enyém! - felelt Ljosa nekem.

И теперь реши, кому из нас с ним хуже,
И кому трудней – попробуй зазбери:
У него твой профиль выколот снаружи,
А у меня душа исколото снутри.

És most dönts el, inkább melyikünkben éget,
És kinek nehezebb tűrnie baját:
Őbelé kívülről szurkálva a képed,
Nekem meg a bensőmet lyuggatta át.

И когда мне так уж тошно, хоть на плоху, –
Пусть слова мои тебя не оскорбят, –
Я прошу, чтоб Лёша расстегнул рубаху,
И гляжу, гляжу часами на тебя.

Mikor fáj a szívem, mintha halni vinnék, -
Szavam ne sértsen, hisz neked nem hibád, -
Meggérem, hogy Ljosa húzza szét az ingét,
És én nézek, nézek órákig terád.

Но недавно мой товарищ, друг хороший,
Он беду мою искусством поборол, –
Он скопировал тебя с груди у Лёши
И на грудь мою твой профиль наколол.

De nemrég egy társam, barátom elémult,
S bajomra művészeti gyógyírt talált, -
Ő lemásolt téged a Ljosa melléről,
És mellemre rólad profilt tetovált.

Знаю я, друзей своих чернить неловко,
Но ты мне ближе и роднее оттого,
Что моя, верней – твоя татуировка
Много лучше и красивше, чем его.

Tudom én, nem való leszólni a társat,
De hozzád simít, dicsfényt vet hajad köré,
Hogy az én, vagyis - a te tetoválásod
Sokkalta szebb s igazabb, mint az övé.

(1961)

Fordította: Marosi Lajos